

zitten de lijdzame menschen, staren de doode straat in, waar niets toch gebeurt. Slechts 's avonds vermag de norsche wind er te zwalken, slaat zich tegen de gevels te pletter, jaagt als een dolle door de koker der straat. Juffrouw Mietje sluit de blinden vast met de bouten; wat nood, zij heeft Sophia en Sophia vertelt.

Van Rusland, een droomenland . . . voor de rijken; een droomenstad, Petersburg met zijn paleizen van ijzer en graniet door naphta als kassen gestookt en de vrouwen als exotische bloemen daarin; Petersburg met zijn duizenden koetsen en troika's, die langs de Newa glijden met tinkende belletjes in stilte van sneeuw. 's Avonds niet zoo heel vroeg, het leeft op. Met haar verklaarde handgebaar beschrijft ze de toovercirkel, doet ze leven in sterrennacht en maneprecht de feillooze ballerina's van 't Russische land. Hoe mengt ze de zwoelste erotiek met de rijkste verbeelding, hoe teekent ze gouden vogels in een lief paradijs.

Mietje! luister nu goed kind, stumperd, er is toch een heerlijk mooi land van belofte, stakkerd, het is niet overal als in de Koestraat. Mietje, er zijn kleuren en geuren, er is een land. En van dat land heeft Sophia de sleutel en die biedt ze u in den ijlen schijn van een liefelijk gesprek.

Als nu maar niet Jacoba, die Judas achter de deur, want Jacoba die is zoo eerbaar; hoe heeft die platte meid der eer, der kroon en der deugd . . .

Zoo vergaan de goede weken, Sophia wordt zwakker en Jacoba's eigen tijd van stopen en bonken, de tijd der groote schoonmaak is daar. Jacoba dit jaar maakt schoon met furore, mateloos fleert en keilt ze; stelt onherroepelijk de eisch: schoon of kapot; ze keert het huis met bezemen, met roeden en doet dit met religie, ter ontvangst van den dood. Want die is plezierig in aantocht, Sophia wordt zwakker en ze lijkt reeds van alle ballast der aarde bevrijd. Niet heelemaal, ze vermag nog wel wat te presteeren, deze zieke gaat nog wel eris eventjes uit; stapt als een raspaard, een edele telganger door de straten, laat zich aangapen als een zoet wonder van ijtheid en deugd. Soms roept de straatjeugd haar na van scharminkel. Maar dat deert niet, Sophia kan 't toch niet verstaan.

Nog net maar is 't winter, hooge verre dagen, einde April; er komt al iets geurigs, iets prils in de lucht, of een vinger wil wijzen. Mensch, er komt een voorjaar, een zomer ook voor u, ook voor mij. En de lichtere avonden door, staart Mietje op de edele trekken. Zooveel moois, zooveel teeders opgeschreven ten doode, hoe droevig, hoe in-droevig is dat en Sophia meer en meer bedient zich nu van de stem die breekt. Van die stem bedient Sophia zich om te vragen met nauw verholen indiscretie en een zucht naar 't blinkende, aan een ekster gelijk. Ziet ze een glimmend lapje, ontwaart ze een kleurig speldje, dan is het: 'Mitja, hoe mooi! Geef het mij.' Eenmaal in hun étui ontdekte ze juffrouw Mietje's parels, die wekten vreemde begeerten. Sophia was er dagen van in de war.